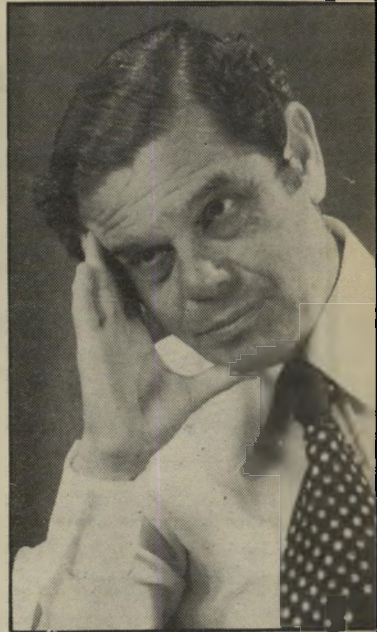

אחיו של מאיר פיינשטיין, אחד משני הנדונים למוות האגדתיים שהתאבדו יחדיו בכלא ב-1947 ערב מועד הוצאתם להורג, מאשים:

„ בגין סירב לאשר

את הצלתו! ”

המאשים בנימין פיינשטיין, רוזנה חשבון, אחיו. הבכור של מאיר.

של שני ההרוגים בנימינשטיין שפורים, אף לא בניין, כרי לציין את יום מותם ה־38.

מעולם לא נערך להם טקס אזכרה ממלכתי, ומעולם לא באו לאזכרה נציגים רישמיים של חרות. רק עתה, אחרי כליכך הרבה שנים, החליט בנימין פיינשטיין, אחיו של מאיר, לפתוח את סגור ליבו ולומר לציבור את אשר מציק לו מזה שנים.

לדעת פיינשטיין, הקריב האירגון את חייו של אחיו, מאיר, משום שאצ"ל, שכראשו עמד בגין, לא התיר לו להתגונן במישפטו בדרך מקובלת, שהיתה מובעת גורדין מוות.

האירגון העדיף שפיינשטיין יסרב להישפט לפני בית־הדין הצבאי הבריטי. ואם לא די בזאת, הרי שבמשך שבע שנות שילטונם נמנעו בגין וחבריו בחרות מלהנציח את זיכרם של השניים על־ידי הקמת אנדרטה, סמוך למקום קבורתם, בהר־הזיתים (ראה מסגרת).

פיינשטיין האח נפגש עם בגין ב־26 באפריל 1983. בפגישה נכח ראש לישכתו של בגין, יחיאל קדישאי. הפגישה נמשכה 35 דקות. אחרי שגם בפגישה זו לא בא פיינשטיין על סיפוקו, החליט לפעול. עברו עוד שנתים עד שיצא אל הציבור.

פיינשטיין משוכנע שלהתמוטטותו של בגין, כמה חורשים אחריכך, יש קשר ישיר לשיחה ביניהם.

★ אין סמכות לבית־המישפט

מאיר פיינשטיין השתתף בהקמת אצ"ל על תחנת־הרכבת בירושלים.

בבית־הכלא המרכזי במגריש־הרוסים לביצוע גורדין למוות בתליה.

הסעיפים שבהם הורשעו: יריות אל נוסעים בתחנת־הרכבת; הנחת מוקשים וחומרי־נפץ בתחנה, ככוונה לגרום למותם ולפציעתם של חפים מפשע; נשיאת פצצות וחומרי־נפץ.

באותו התא המתין עימו להוצאה להורג משה ברוזאני, איש לח"י, שנתפס בשכונת מקור־ברוך כשכביסו רימון יד. הוא הואשם ככוונה להתנקש בחייו של מפקד החטיבה הבריטית במחנה שנלך בירושלים.

★ השפעת השואה

על מאיר, על הבית שבו הוא גדל ובעיקר על מהלך המישפט, סיפר השבוע בהתרגשות גדולה אחיו הבכור.

בנימין פיינשטיין בן ה־63 נראה צעיר מגילו. אביו עלה לירושלים בשנת 1898 מברסט־ליטובסק, עיר הולדתו של בגין בפולין. המישפחה היתה שומרת מיצוות ובנימין למד בתלמוד־תורה.

האב היה סוחר, בעל חנות מכולת ויקב. אחרי מאורעות 1929 עברה המישפחה לעיר החדשה, לבית שנבנה ליד מחנה שנלך. בנימין למד אנגלית לכגרות בתכתובת באוניברסיטת לונדון, ואחריכך התגייס לצבא הבריטי.

בנימין שוחרר שיחרור מוקדם, בגלל בעיות מישפחתיות, והתחיל ללמוד ראיית־חשבון. הוא עבד אצל מבקר המדינה הבריטי בשנים 1942-5.

תאריכים, ימים ושעות. הפרשה אינה נותנת לו מנוח.

סיפר בנימין פיינשטיין: מאיר לבש מדים בגיל צעיר מאוד. הוא היה בפלמ"ח, וכשהיה בן 15 וחצי הופיע בבית כמדי הצבא הבריטי. הוא סיפר שכפתת־תיקווה הוא פנה למוכת תר, וזה נתן לו תעודת־לידה מזוייפת כאילו הוא בן 18. תעודה זו היתה אחריכך בעוכריו.

בקיץ 1946 הוא השתחרר מהצבא הבריטי, אחרי ששירת בכיירות וכמיי דבר המערבי. שם הוא גם נהג כאופנוע, התהפך ונפצע בכתפו.

למאיר יפה־התואר היתה הצלחה אצל צעירות. אחת מהן, רחל קימר, שמתה לפני שנה בנסיבות מוזרות, נהגה לעלות איתו לקבר ככל שנה.

אחרי שהוא פשט את המדים הבריטיים, הוא החל להביא לחצר הבית בקבוקים ריקים, שאותם ניקה מדי יום. התחלנו לחשוד. אמי אמרה לו: „מאיר, אתה נע ונד; תן לאחרים לעשות“.

הוא הושפע אז מהשואה, אבל אמר לה: „אמא, לא אעשה שום דבר מסוכן“.

כעבור כמה שבועות אמר שהוא

רוצה לישון ליד החלון, כי מישוהו אמור לקרוא לו בשעת לילה, ואם ישאלו אחריכך היכן הוא, ביקש שנאמר כי נסע לתל־אביב.

★ פקודת המפקדים

בבוקר הפיצוץ בתחנת־הרכבת התעוררתי והוא לא היה בבית. ב־שעה 3 אחרי־הצהריים ישבתי במיספי רה ושמעתי פיצוץ אדיר.

הלב אמר לי שמאיר שם.

שבתי הביתה, וכעבור רבע שעה באה הכוללת הבריטית. הם חיפשו בכל הבית וביקשו ממני ומאחי השלישי, שי חולה אולקוס שנפטר בינתיים, להתלוות אליהם.

הביאו אותנו לקישלה. שם היו עצורים באותו הזמן 300 איש בעיקבות הפיצוץ. לא יכולתי להירדם. בחקירה הסכרתי שאני עובד אצל חברת ראסל (ישות), והם הסכימו לשחרר אותי, בתנאי שאומר מיהם חבריו של מאיר.

בצבא הבריטי מאיר פיינשטיין במדי הצבא הבריטי. הוא שירת בצבא הזר שנתיים וחצי, והיה ללא ספק החייל הצעיר ביותר אחרי שזיף את גילו. לפניכך שירת בפלמ"ח.

האירגון החליט כי מאיר פיינשטיין לא יתגונן בבית־המישפט הבריטי, אלא ימסור הצהרה. שני חבריו שהתגוננו — זוכו לגמרי. הוא — נדון למוות בתליה

לתאם, כדי שלא לעלות לגדרום של הכוכב הזר.

בכוונה הזכיר בגין את שניהם. האחר היה ליד פולין, השני יליד עיראק. שניהם חיבקו זה את זה, כשהרימוני ביניהם, ומתו זה בזרועות זה. ללמדך שהם לא חשבו על פער ערתי, שני עמים ושאר הבלי המערך.

כמשך דקות ארוכות תיאר בגין את המעשה, בהתרגשות גוברת והולכת, שסחטה רמעות מעיני המאזינים.

לא היתה זו הפעם הראשונה שבגין ושאר צמרת חרות ניצלו את מעשי הגבורה של לוחמי המחתרת לקידום אינטרסים של בחירות. זו בוודאי לא היתה הפעם האחרונה.

ביום השלישי הבא יעלו לקיברם

שלים, ב־30 באוקטובר 46. הוא שימש כנהג המכונית שהביאה את שאר משתתפי הפעולה לתחנת־הרכבת. הוא נפצע קשה בזרועו השמאלית, מיריות חיילים בריטיים, בזמן הנסיגה, נהג בגבורה עילאית בידו הבריאה במכונית הגרושה בלוחמי אצ"ל לשכונת ימין־משה, ושם נתפס על־ידי החיילים הבריטיים. שהלכו בעיקבות הרם שזול מזרועו.

בהתקפה ובהתפוצצות המוקשים נהרג חייל בריטי ונפצעו כמה פועלים יהודיים שהיו בתחנה, וגם ערכים מחפשי־עבודה.

במישפט טען פיינשטיין שאינו מכיר בסמכות בית־המישפט הבריטי לדרון אותו. הוא נרון למוות והמתין

אחריכך אצל רואי־החשבון הבריטיים ראסל ושות'.

אחרי קום המדינה עבד בעיריית ירושלים, במחלקת־ההתיישבות של הסוכנות, כחשבן, במשרד־הבריאות וב־1953 יצא לעסקים פרטיים.

אחרי הבחירות של '81 עבד בנימין אצל יעקוב מרדור במישרד־הכלכלה, ועתה הוא מנהל־הכספים של מישרד יונייטד־טורס דן בירושלים.

בנימין, נשוי ואב לשלושה, זוכר היטב את אירועי סוף שנת 1947 עד למוותו של אחיו. הוא זוכר במדוייק

• תחנת־המישפחה הישנה שבעיר העתיקה, ליד שער יפו.